

РЕШЕНИЕ

№ 412

гр. гр. Добрич, 29.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Галина Д. Ж.а

Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Жечка Н. Маргенова Томова Въззивно гражданско дело № 20223200500642 по описа за 2022 година

Производството е образувано по реда на глава XX от ГПК по въззивна жалба вх.№ 2131/18.07.2022 г. от „Водоснабдяване и канализация” АД гр.Д., ЕИК 204219357 със седалище и адрес на управление: гр.Д., бул.”Т.м**”, представлявано от изп.директор инж.Т. Г., срещу Решение № 71/24.06.2022 г., по гр. д. № 178/2021 г. на Районен съд – Каварна, с което дружеството е осъдено да заплати на Й. Ж. П. с ЕГН ***** от гр.К., ул.”Н.В.*”, сумата от 2671,50 лв. съставляваща неплатено обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение с работник придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на brutното му възнаграждение за още три месеца, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, по предявения иск с правно основание чл.222 ал.3 от КТ, както и такси и разноски по делото.

Въззивникът намира решението за неправилно поради неправилно прилагане на материалния и процесуалния закон, противоречи на действителното правно положение и събраните доказателства. Излагат се доводи за липсата на трудово правоотношение между страните до датата 26.04.2016 г., от когато е възникнало такова, прекратено на 14.12.2020 г.; за изплатено на ищеца обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ в размер на brutното

трудова възнаграждение за три месеца съгласно чл.41 от Колективния трудов договор от 04.11.2019 г. Обосновава се тезата за недължимост на обезщетение в претендирания над платеното размер, тъй като ищецът не е придобил от работа в дружеството или от работа в същата група предприятие 10 години трудов стаж през последните 20 години. Преди 26.04.2016 г. ищецът работил в „Б.“ ЕООД, което е с различен предмет на дейност от „Водоснабдяване и канализация Д.“ АД съгласно справките от Търговския регистър, не са свързани по какъвто и да е начин, не е налице правоприемство или реорганизация на работодателя по силата на който и да е закон, съответно не са предприятия от една група, каквото е изискването на чл.222, ал.3 от КТ, легална дефиниция на което понятие била дадена с нормата на пар.1, т.2а от КТ. Оспорва изводите на съда в обратния смисъл и подробно анализира доказателствата въз основа на които е изведен. Иска отмяна на решението и постановяване на ново за отхвърляне на иска.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК писмен отговор по въззивната жалба е подаден от насрещната страна, която я счита за неоснователна. Счита да е налице хипотеза на структурно преобразуване/закриване на работодателя „Б.“ ЕООД и прехвърляне дейността по поддържане, експлоатация и стопанисване на ПСОВ - К. на „ВиК Д.“ АД, извършено с договор, по който една от страните е „ВиК Д.“ АД, в който случай правата на работниците били уредени с Постановление № 31/11.02.1994 г. Иска потвърждаване на решението.

При данни, че постановеното неизгодно за въззивника решение му е съобщено на 04.07.2022г., въззивната жалба се явява подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от процесуално легитимирано лице с правен интерес от обжалване на неизгодното за него първоинстанционно решение, отговаря на изискванията на чл.260, т.1, 2, 4 и 7 и чл.261 от ГПК.

По повод жалбата Добричкият окръжен съд разгледа съдържащите се в нея оплаквания, становището на противната страна и с оглед на тях и събраните по делото доказателства провери обжалваното решение и основателността на исковете, като приема за установено следното:

Атакуваното решение е постановено по предявен от Й. Ж. П. с ЕГН ***** от гр.К., ул.”Н.В.*5, срещу „Водоснабдяване и канализация” АД гр.Д., ЕИК 204219357 със седалище и адрес на управление: гр.Д., бул.”Т. м.”

**, представлявано от Т. И. Г., иск с правно основание чл.222, ал. 3 КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 2671,50лева неплатена част от обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение след придобиване на права на пенсия за осигурителен стаж и възраст, дължимо в увеличен размер на brutното трудово възнаграждение за срок от шест месеца, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Не е било спорно между страните, установява се и от доказателствата по делото, че по силата на трудов договор №22/12.05.2008г. ищецът е заемал в „Б.“ЕООД гр.К. длъжност „***“ с място на работа ПСОВ/Пречиствателна станция за отпадъчни води/- К. /Подем -1 и Подем - 2/. Дружеството-работодател е извършвало дейностите по експлоатация на ПСОВ-К. по силата на договор с Община К. от 03.01.2003г. При този работодател ищецът има трудов стаж от 7години,11месеца и 19 дни. Трудовото му правоотношение е прекратено , считано от 01.05.2016г. на основание чл.328, ал.1, т.2 от КТ, съобразно вписванията в трудовата му книжка и данните от предизвестieto, връчено му на 01.04.2016г. Според ищеца за прекратяване на трудовото му правоотношение е издадена и заповед № 14 от 03.05.2016г. , каквато по делото няма представена. В предизвестieto не е посочено конкретното фактическо основание за прекратяване. Налице е в него позоваване от работодателя на Протокол №1/07.03.2016г. от редовно заседание на Общото събрание на Асоциацията по водоснабдяване и канализация на обособената територия, обслужвана от „Водоснабдяване и канализация“ООД/сега с гр.Д.. Представеният по делото протокол документираща приети от Общото събрание решения за приемане на Годишен отчет за дейността на Асоциацията, отчет за изпълнение на бюджета на Асоциацията, приемане на бюджет за 2016г., съгласуване на допълнителен бизнес план за развитие на дейността на „Водоснабдяване и канализация“ООД гр.Д., и решение за сключване на договор между Асоциацията и оператора „Водоснабдяване и канализация“ООД гр.Д. за стопанисване, поддържане и експлоатация на ВиК системи и съоръжения и предоставяне на ВиК услуги на потребителите, съгласно чл.198, ал.4, т.2 от ЗВ и чл.34, ал.1, и ал.2 от Правилника за организацията и дейността на асоциациите по водоснабдяване и канализация.

Очевидно с позоваването на Протокол №1/07.03.2016г. работодателят-търговец „Б.“ЕООД е имал предвид сключения по реда и при условията на чл.

198а и сл. от Закона за водите договор №АВиК-01-1-1/07.03.2016г. между Асоциацията по ВиК и „Водоснабдяване и канализация“ООД гр.Д. за възлагане стопанисването, поддържането и експлоатацията на ВиК-системите и съоръженията и предоставянето на ВиК-услуги. След сключване на този договор стопанисването, поддържането и експлоатацията на ПСОВ-К. се извършва от оператора на обособената територия „Водоснабдяване и канализация“ООД гр.Д./сега с променена правна форма-АД/.

По силата на трудов договор №ВиК -1089#1/26.04.2016г. ищецът е заел във „Водоснабдяване и канализация Д.“АД длъжността *** КПС/канално-помпена станция/ с място на работа ПСОВ-К.. Трудовото му правоотношение е прекратено, считано от 14.12.2020г. със заповед №ЛС-05-1670/14.12.2020г. на управителя на основание чл.328, ал.1,т.10 от КТ, т.е. поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Със заповедта е разпоредено изплащането на обезщетение по чл.223, ал.3 от КТ в размер на brutното трудово възнаграждение на ищеца за три месеца.

Не е спорен фактът, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение ищецът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Не е спорен между страните и факта на плащане на обезщетение по чл.223, ал.3 от КТ в размер на сумата от 2671.50лева при brutно трудово възнаграждение от 890.50лева и за срок от три месеца, съгласно чл.41 от Колективния трудов договор от 04.11.2019 г..

Спорен е въпросът относно дължимостта на обезщетение по чл.223, ал.3 от КТ в увеличения размер от brutното трудово възнаграждение за 6 месечен срок. Отговора на този въпрос е предпоставен от отговора на въпроса дали през последните 20 години, считано от датата на прекратяване на трудовия договор назад, ищецът е придобил 10 години трудов стаж при същия работодател или в същата група предприятия, или са налице условията на ПМС № 31/11.02.1994 г.

Според разпоредбата на чл. 222, ал. 3 о т КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанието за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от два месеца, а ако е придобил при същия работодател или в същата група предприятия десет години трудов

стаж през последните двадесет години – на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от шест месеца. „Същият работодател“ се явява работодателя, при който е възникнало правото на обезщетение и това в случая е „Водоснабдяване и канализация Д.“АД. При този работодател ищецът има трудов стаж от 4 години, 7 месеца и 13 дни, т.е. работил е при него по-малко от десет години и за този трудов стаж има право на обезщетение по реда на чл. 222, ал. 3 КТ в размер на brutното трудово възнаграждение за два месеца /в случая му е платено за три, доколкото при колективното договаряне са предвидени по-големи размери/, а не в увеличен размер-за срок от 6 месеца. Не е налице и втората хипотеза- придобит 10 години трудов стаж през последните 20 години в същата група предприятия, респ. не е налице основание за прибавяне към трудовия му стаж при „Водоснабдяване и канализация Д.“АД на трудовия му стаж при „Б.“ЕООД, тъй като двете дружества не се явяват „група предприятия“.

В § 1, т. 2а от ДР на КТ е дадена дефиниция на понятието "група предприятия" по смисъла на кодекса, а именно понятие по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ЗТМТМ- "две или повече свързани предприятия, като едното предприятие по отношение на другото предприятие пряко или непряко притежава преимуществен дял от записания капитал на второто предприятие; контролира по-голямата част от гласовете, свързани с емитирания от второто предприятие акционерен капитал; има право да назначава повече от половината от членовете на административния, управителния или надзорния орган на второто предприятие, или предприятията се намират под единното управление на предприятието майка.

По данни от Търговския регистър, справки от който са представени от ищеца, към релевантния момент-прекратяване на трудовия договор на ищеца 14.12.2020г., акционери във „Водоснабдяване и канализация Д.“АД са Държавата чрез МРРБ-75.39% и „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД гр.Б.-24.61%, дружеството се управлява от съвет на директорите, който се състои от трима члена- С.Х.К., М.К. Това, Т. И. Г., който е и представляващ дружеството изпълнителен директор. Единоличен собственик на капитала на „Б.“ЕООД е Община К., негов управител е Н.С.С..

Липсват обстоятелства за връзки и отношения на свързаност, които да разкриват наличието на която и да е хипотеза на § 1, т. 5 от ДР на ЗТМТМ. Не

ги прави „група предприятия“ по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ЗТМТМ обстоятелството, че до м.март 2016г. услугата по пречистване и канализация чрез експлоатация на ПСОВ-К. е била предоставяна от „Б.“ЕООД по възлагане от собственика Община К. с договор от 2003г., а след м.март 2016г. от „Водоснабдяване и канализация Д.“АД като ВиК-оператор, действащ на обособена територия, на която се намира ПСОВ-К., по силата на договор №АВиК-01-1-1/07.03.2016г. с Асоциацията по ВиК, сключен от името и за сметка на собственика Община К., нито, че във връзка с осъществяваната от всеки работодател-търговец от свое име и за свой риск конкретна търговска дейност ищецът е бил наеман по трудов договор последователно в двете дружества. Не са налице и условията на чл.123 и чл.123а от КТ - преобразуване на предприятието, смяна на собственика на предприятие, прехвърляне на дейност от едно предприятие на друго, прехвърляне на материални активи, отдаване на предприятието или на част от него под наем, аренда или концесия..

С ПМС № 31/11.02.1994 г. за увеличаване в някои случаи размера на обезщетенията по чл. 222, ал. 3 КТ са уредени случаи, при които въпреки, че лицата през последните 10 години от трудовия си стаж са работили при различни работодатели, размерът на обезщетенията също се изплаща в увеличения размер за 6 месеца. Касае се за работа в организации и звена на бюджетна издръжка- случаите по чл. 1, ал. 1 от ПМС № 31/11.02.1994 г., когато работникът или служителът не е работил при един и същ работодател по причина на преобразувания, закриване, откриване, сливане или разделяне на организациите и звената на бюджетна издръжка. На бюджетна издръжка са "бюджетни организации", дефинирани в § 1, т. 1 от ДР на Закона за държавната финансова инспекция, вр. с § 1, т. 5 от ДР на Закона за публичните финанси – това са всички юридически лица, чиито бюджети се включват в държавния бюджет, в бюджетите на общините, в бюджетите на социалноосигурителните фондове, както и всички останали юридически лица, чиито средства, постъпления и плащания се включват в консолидираната фискална програма по силата на нормативен акт или по реда на чл. 171 от ЗПФ. Съгласно чл.2 от ПМС № 31/11.02.1994 г., в търговските дружества, организациите, предприятията и звената от стопанската сфера с държавно участие, които са преобразувани, закривани, откривани, сливани или разделяни, увеличен размер на обезщетението при пенсиониране по чл. 222,

ал. 3 от Кодекса на труда на работниците и служителите, работили през последните десет години от трудовия си стаж в съответната дейност, се урежда с колективните или индивидуалните трудови договори.

В случая не е налице хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ПМС № 31/11.02.1994 г.. Касае се за две търговски дружества-юридически лица, създадени за извършване на търговска дейност, със самостоятелна организационно-управленската обособеност, със самостоятелен имуществен актив, които съществуват и осъществяват дейност паралелно и независимо едно от друго, нямат характеристиките на преобразувани бюджетни организации. Последователното стопанисване от дружествата -работодатели на ищеца на собствен на трето лице обект-ПСОВ К., по силата на договор със собственика или договор от името и за сметка на собственика, не води до преобразуването им в която и да е форма /закриване, откриване, сливане или разделяне/, именно защото се касае за имуществен актив на трето лице, възлагане на експлоатацията на който означава държането и използването му за целите на предоставяната от всяко от дружествата услуга. Изпълняваните от ищеца трудови функции при първия работодател и при втория може да са били едни и същи, но няма основание да се приеме, че е работил в една и съща организация или звено на бюджетна издръжка при осъществено преобразуване, каквото условие поставя разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ПМС № 31/11.02.1994 г.. В случаите по чл.2 от ПМС № 31/11.02.1994 г., на формалните изисквания на която разпоредба отговаря дружеството-ответник, правото на увеличен размер на обезщетението по чл.222, ал.3 от КТ възниква само доколкото при колективното договаряне са предвидени по-големи размери.

В периода 26.04.2016г.-14.12.2020г. ищецът е полагал труд по трудово правоотношение с ответника и няма спор, че за този период, съгласно чл. 41 от Колективния трудов договор, работодателят му дължи обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ в увеличен размер от 3 брутни трудови възнаграждения, които са му изплатени при прекратяване на трудовото правоотношение.

Обжалваното решението, с което е признато право на обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ в увеличения размер от 6 брутни трудови възнаграждения, настоящата инстанция намира за неправилно и следва да бъде отменено.

На основание чл.78, ал.8 от ГПК ищецът следва да заплати на ответника

съдебно-деловодни разноси за двете инстанции под формата на юрисконсултско възнаграждение и държавна такса за въззивно обжалване. Размерът на дължимото юрисконсултско възнаграждение за една инстанция се определя по правилото на чл. 78, ал. 8 изр. 2 от ГПК във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ. В случая следва да се присъди възнаграждение за първата инстанция в размер на 150 лева и за въззивната инстанция в размер на 100 лева/при граници на същото от 100 лева до 360 лева при дела с определен материален интерес съгласно чл. 25, ал. 1 от НЗПП/ доколкото действията по процесуална защита във въззивната инстанция са извършени писмено, без явяване в проведеното едно открито съдебно заседание. В полза на ответника следва да се присъди и сумата от 53.43 лева държавна такса за въззивно обжалване.

С оглед гореизложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ в цялост решение № 71/24.06.2022 г., по гр. д. № 178/2021 г. на Районен съд – Каварна, като вместо това ПОСТАНОВЯВА

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Й. Ж. П. с ЕГН ***** от гр.К., ул.”Н.В.*5, срещу „Водоснабдяване и канализация” АД гр.Д., ЕИК 204219357 със седалище и адрес на управление: гр.Д., бул.”Т.м**”, представлявано от Т. И. Г., иск с правно основание чл.222, ал. 3 КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 2671,50 лева неплатена част от обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение след придобиване на права на пенсия за осигурителен стаж и възраст, дължимо в увеличен размер на brutното трудово възнаграждение за срок от шест месеца, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Й. Ж. П. с ЕГН ***** от гр.К., ул.”Н.В.*5, да заплати на „Водоснабдяване и канализация” АД гр.Д., ЕИК 204219357 със седалище и адрес на управление: гр.Д., бул.”Т.м**”, представлявано от Т. И. Г. съдебно деловодни разноси в размер на 250 лева юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции и 53.43 лева държавна такса за въззивно обжалване.

Решението не подлежи на обжалване съобразно чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____